

HLAD

JEZDCI
APOKALYPSY

3

LAURA THALASSA

HLAD

LAURA THALASSA

HELAD

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Laura Thalassa, 2020
Cover design by Jeff Miller/Faceout Studio
Translation © Ondřej Pauser, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025
All rights reserved

Hlad

Z anglického originálu *Famine*, vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Lavabrook Publishing, LLC, přeložil Ondřej Pauser

Redigoval Jiří Kettner

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2025

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-0967-3

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

info@slovar.cz

Pro Jude.

Nekonečně tě miluju.

Když Beránek rozlomil třetí pečeť, slyšel jsem, jak třetí z těch bytostí řekla: „Pojď!“ A hle, kůň černý, a jezdec měl v ruce váhy.

– *Zjevení Janovo 6:5*

Z Cassia se dívá bezedný hlad. Až příliš přemýšlí. V takových lidech číhá nebezpečí.

– William Shakespeare, *Julius Caesar*

Kapitola 1

Rok 24 po příchodu Jezdců

Laguna, Brazílie

VŽDYCKY JSEM SI byla jistá, že se s Hladem ještě setkám. Říkejte tomu třeba intuice, ale já prostě *věděla*, že se ten hajzl vrátí.

Pobřežní vánek mi nadouvá sukni a čechrá tmavé vlasy. Nějaká žena poblíž se na mě zle zadívá.

Stojím se zbytky obyvatel města ve špalíru podél silnice. Nevím, proč tu zůstávají; nemají stejnou výmluvu jako já.

Podívám se na Elvitu. Stárnoucí madam se tváří odhodlaně. Jestli má strach, nedává to najevo. *Měla by se bát*, ale já jí to říkat nebudu.

Sleduju její pohled k prázdné silnici, která nám mizí z dohledu za jedním z kopců, na jejichž svazích se Laguna rozkládá.

Panuje tu zlověstné ticho.

Přímořské městečko, kde jsem strávila posledních pět let svého života, je z větší části opuštěné. Naši sousedé zamkli domy, sbalili veškerý cenný majetek, který měli, a stáhli se do ústraní. Dokonce i většina obyvatel bordelu se vytratil, když se nikdo nedíval. Nevím, jestli se vrátí. Nevím, jestli se vůbec *něco* vrátí.

Nejsem si úplně jistá, jak se kvůli tomu cítím.

Do ramene mi narazí starší žena procházející kolem.

„Kurvo,“ sykne na mě.

Otočím se a zachytím její ledový pohled.

„Včera večer mi tvůj syn říkal trochu jinak,“ odseknu a vy-
zývavě na ni mrknu.

Žena pohoršeně zalapá po dechu, ale pokračuje dál.

„Přestaň se hádat,“ pokárá mě Elvita.

„Já?“ vykulím na ni nevinně oči. „Jen bráním svou čest.“

Vyprskne smíchy, ale neodtrhne zrak od silnice.

Lidé kolem mě drží džbány s vínem, pytle napěchované
kávovými zrny, kbelíky s čerstvě ulovenými rybami, košíky
přetékanými okvětními lístky, kterými kropí zem, kabelky plné
šperků, štůčky nejjemnějších látek a kdoví co ještě. Všechno
jsou to dary určené Jezdci.

Tomu to ale nejspíš bude úplně jedno.

Vlastně jsem si docela jistá, že zůstat tady byl mimořád-
ně špatný nápad, a to říkám jako královna špatných nápadů.

Já ale aspoň mám svou výmluvu. Elvita a zbytek těch lidí žád-
nou nemá.

Minuty se mění v hodiny. Všichni jen stojíme a čekáme
v ponurém tichu.

Možná ani nakonec nepřijede. Laguna je zapadák, sotva
bude stát Jezdci za pozornost.

*To by se dalo o Anitápolisu říct taky, ale přesto mu to nezabrá-
nilo, aby ho vymazal z mapy.*

V řadě se ozve šepot, který přeruší mé myšlenky. Zrych-
lí se mi tep.

Je tady.

I kdyby dav nereagoval, vycítila bych změnu ze samotné-
ho ovzduší.

Při pomýšlení na něj se ve mně mísí koktejl emocí. Zvěda-
vost, stará bolest – a z velké části očekávání.

A pak ho uvidím: Žnec přijíždí.

Sedí na uhlově černém koni, jeho bronzová zbroj se leskne
tak jasně, že se v té záři téměř ztrácí obrovská kosa, kterou má

na zádech. Zastaví se uprostřed poničené silnice, která spojuje protilehlé strany města.

I na tuhle vzdálenost se mi zatají dech a v očích mě zaštípe. Pocit z něj je ohromující a moje profesionální sebevědomá maska se při pohledu na něj vytrácí.

Působí ještě víc nadpozemsky, než si pamatuju. Vzpomínky na něj mě nikdy neopustily, přesto mi ten pohled, když se teď přede mnou zhmotní z masa a kostí, bere dech.

Elvita vedle mě šokovaně vydechne.

Žnec – jak mu říkají podle jeho kosa – a jeho kůň zůstávají nehybní jako sochy. Je příliš daleko na to, abych rozeznala jeho pronikavé zelené oči nebo vlnité vlasy. Ale vím, že si nás všechny prohlíží. Nedokážu si představit, že bychom na něj nějak zvlášť zapůsobili.

Po několika dlouhých minutách Hlad pobídne hřebce a vyrazí klusem přes most. Lidé házejí na cestu květiny a zasypávají ji pestrobarevnými okvětními plátky.

Pomalu se přibližuje.

Srdce mi buší jako o závod.

A pak mě mine a vypadá přitom jako bůh. Jeho vlasy mají barvu rozteklého karamelu, sluncem políbená pleť je jen o odstín nebo dva světlejší. Jasně vnímám všechny detaily: ostré linie jeho čelistí, hrdé čelo, výrazné lícni kosti a povýšenou křivku rtů. Nejvýraznější ze všeho však jsou jeho mechově zelené oči. Dábelské oči.

Má široká ramena a bronzová zbroj s reliéfem spirálovitě stočených květinových vzorů skvěle přiléhá k jeho vysoké, svalnaté postavě.

Jeho krása mě takhle zblízka doslova paralyzuje.

Je o tolik víc nadpozemský, než si pamatuju...

Navzdory jeho krásným rysům a svému vlastnímu vzrušení ucítím, jak v mém nitru zapouští kořínky strach.

Měla jsem odejít s ostatními a vykašlat se na možnost shledání s ním.

Hlad si mě nevšímne; ani na vteřinu neuhne pohledem ze silnice před sebou. Zaplaví mě úleva, po níž se však kupodivu objeví náznak zklamání.

Sleduju jeho záda, zatímco zbytek mého města jásá a dělá, jako by to nebyl konec našeho světa – jenže to tak očividně *je*.

Zírám, dokud mi Žnec nezmizí z dohledu.

Elvita mě chytne za paži. „Je čas jít, Ano.“

Kapitola 2

O TOM, ŽE HLAD se svým černým hřebcem míří do Laguny, jsme věděli dlouho dopředu. Nebylo možné nevědět.

V týdnech před jeho příjezdem se po silnici a naším městem pohybovaly nejprve desítky, pak stovky a nakonec tisíce lidí. Ženy, se kterými jsem pracovala v *Namalovaném andělovi*, vtípkovaly, že po přílivu nových klientů ještě celé týdny nedokázaly dát nohy k sobě. To bylo tehdy.

Ale pak někteří z nově příchozích začali mluvit. Zmiňovali se o vadnoucích hroznech vinné révy, o podivných rostlinách, které dokázaly rozdrtit dospělého muže, nebo o tom, jak se proměnil samotný vzduch.

„Pitomí šílenci,“ mumlala Izabel, jedna z mých nejbližších kamarádek, když se o těch povídačkách doslechla.

Ale já znala pravdu.

A pak přijel vyslanec Hladu, aby vznesl požadavky vůči našemu městu. Jezdec chtěl sudy rumu. Džbány oleje. Šaty, zlato a jídlo a velkolepý dům, kde by mohl bydlet.

Tohle bych ani vědět neměla a nejspíš bych se to vůbec nedozvěděla, kdyby Antonio Oliveira, starosta města, nebyl mým pravidelným zákazníkem.

S Elvitou jdeme mlčky. Nejsem si jistá, co se jí honí hlavou, ale čím víc se blížíme ke starostovu domu – domu, kde bude Hlad během své návštěvy bydlet –, tím víc se mi v břiše usazuje neklid.

Měla bych se sebrat a utéct, přesně jak jsem to slíbila svým kamarádkám v bordelu.

Elvita konečně přeruší ticho a odkašle si. „Nečekala jsem, že bude tak...“

„Šukatelný?“ dokončím za ni.

„Chtěla jsem říct *dobře živený*“, řekne káravě, „ale *šukatelný* se dá taky použít.“

Zvednu na ni obočí. „Plánovala jsi, že mě hodíš na nějaký vyhublý pytel kostí? To mě uráží.“

Odfrkne si, ale tak nějak delikátně. Všechno, co dělá, je jemné a ženské, však taky účelem všeho, co dělá, je nalákat muže, ačkoli sama teď už s klienty spí jen zřídka. Od toho má svoje holky.

Například mě.

„Přefikla jsi Joaa“, řekne, „ten měl asi ke kostlivci nejbliž, co jsem zatím viděla.“

Spontánně se mi vybaví vzpomínka na starého muže. Ano, Joao byl jen o málo víc než kostra potažená kůží, a jeho nářadí bylo kromě toho téměř nepoužitelné.

„To jo, ale ještě celý týden potom mi každý den posílal kytky a říkal mi, že vypadám jako bohyně“, řeknu. Většine zákazníků mohly být moje pocity ukradené. „Už jenom kvůli tomu bych s ním šukala až do skonání světa.“

S potlačovaným úsměvem mě pleskne.

„A netvař se, že bys nesežrala každý cent, který by ti ten chlap byl ochotný hodit“, pokračuju.

„Přesně to bych dělala, Bůh dej pokoj jeho duši.“

Při zmínce o Bohu vystřízlivím. Nervózně si prokřupnu klouby na rukou.

Všechno bude v pořádku. Hlad ke mně necítí nenávist. Tohle by mohlo fungovat.

Tohle bude fungovat.

Dál pokračujeme většinou v tichu. Proplétáme se ulicemi Laguny, míváme oprýskané domy a zašlé výlohy obchodů, z většiny budov opadává omítka.

Ostatní lidé jdou stejnou cestou jako my, mnozí z nich nesou obětiny.

Netušila jsem, že tolik lidí ví, kde se Žnec zdržuje...

Samozřejmě za předpokladu, že míří za ním. Ale jdou stejným směrem jako my... A to jsem doufala, že k upoutání Jezdcovy pozornosti bude stačit, když se objevím na prahu jeho domu.

Nakonec opotřebovaná, zchátralá obydlí a rozbité ulice Laguny končí. Následuje kus volného prostoru a pak se před námi zvedne kopec, na kterém stojí starostův dům s výhledem na třpytivou hladinu zálivu.

Blížíme se ke starému sídlu Oliveirových s červenou taškovou střechou a okny z foukaného skla. Starosta a jeho rodina, která si nakřečkovala majetek díky lodím převážejícím zboží podél pobřeží, tu žije, co si pamatuju.

Zblízka je okázalost domu ještě nápadnější – je tu dlážděná příjezdová cesta a udržovaný dvůr a...

Ke dveřím se táhne dlouhá fronta lidí.

Zkurvysyn.

Tady můžu uplatnit své výhody.

Zrovna vkročíme na příjezdovou cestu, když se dvoukřídlé dveře domu otevrou. Dva muži vlečou ven Antonia, obličej má zkrvavený. Přes rameno křičí nadávky, zatímco s nimi zápasí.

Zastavím se a šokovaně otevřu pusu.

Muži táhnou starostu dozadu kolem budovy. Ani ne za minutu po něm vyvedou Antoniovu manželku a dvě dcery. Jeho žena nařiká a je to zvuk, jaký jsem snad v životě neslyšela. I jejich dětem tečou slzy a pláčou stejně jako matka.

Nikdo nezasáhne. Ani lidé ve frontě, ani já a Elvita. Myslím, že nikdo neví, co by měl dělat. To bychom museli vědět, co se děje, což si však v tuhle chvíli můžeme jen domýšlet.

Zachytím Elvitin vyděšený pohled.

Už si nejsem tak jistá, jestli plán mé madam vyjde. Očima se vracím k místu, kde jsem naposledy viděla Antonia a jeho rodinu.

A jestli její plán nevyjde...

Bojím se, jak bude vypadat neúspěch.

NEOCHOTNĚ SE S ELVITOU postavíme na konec fronty čekajících návštěvníků. Několik z nich se po výstupu s Oliveirovými z řady oddělí a spěchají ze dvora pryč.

Dívám se za nimi a myslím si, že jsou z nás všech asi nejrozumnější. Ale zatímco oni prchají zpátky cestou, kterou přišli, opačným směrem se vlečou zástupy dalších lidí.

Možná máme ještě čas odejít. Na svou chvíli s Hladem snadno zapomenu. Třeba pro mě a Elvitu ještě není pozdě...

Můj strach se jen prohloubí, když ze zadní části pozemku zaslechnu několik výkřiků. Zježí se mi chloupky na ruce.

Otočím se k Elvitě a nadechnu se.

Dívá se přímo před sebe. „Bude to v pořádku,“ pronese odhodlaně.

Léta poslušání příkazů této ženy mě přinutí zavřít ústa, ačkoli tvrdý uzel strachu v mém žaludku dál narůstá.

Muži, kteří před chvílí odvěkli rodinu starosty, se teď vracejí – sami, Oliveirovi nejsou nikde v dohledu. Část skupiny vejde zpět do domu, ale dva z nich se zachmuřeně postaví před dveře. Očima přelétnu jejich tmavé oblečení i místa, kde zůstala jejich kůže nezahalená. Všímám si tmavých, vlhkých skvrn, o kterých bych přísahala, že jsou od krve...

Z domu se ozve zaklepání na vnitřní stranu dveří. Jeden ze strážných je otevře a ustoupí stranou.

Muži prvnímu z fronty pokynou, aby vešel. Pak se dveře znovu zavřou.

Následujících dvacet minut lidé ve frontě před námi jeden po druhém vstupují do domu. Nikdo z nich neodchází předními dveřmi – pokud tedy vůbec odcházejí.

Co se to tam děje? Ta zatraceně zvědavá část mého já to touží vědět. Ta druhá – racionální a vydešená – odsud chce sakra

vypadnout. Po Antoniovi a jeho rodině se slehla zem a já se opravdu bojím – nejen o ně, ale i o nás ostatní.

Elvitě nejspíš došlo, že hrozí, že odtud uteču, protože mě před deseti minutami vzala za ruku a od té doby ji pevně drží.

Nakonec jsme další na řadě.

Během čekání se mi zrychluje tep. Můj pohled padne na předloktí jednoho ze strážných. To, co z dálky vypadalo jako několik tmavých znamének, teď znepokojivě připomíná cákance krve.

Bože –

Zevnitř domu se ozve zaklepání a o chvíli později se dveře otevrou. Strážní ustoupí stranou a umožní Elvitě a mně vejít.

Ale já... prostě nemůžu rozhýbat nohy.

Madam mi škubne za ruku. „Jdeme dovnitř, Ano,“ řekne sladce, ale oči má ostré a obočí vyklenutá až do půli čela. Už jsem od ní dostala dost rozkazů, abych věděla, že tohle je jeden z nich.

Olíznu si rty a pak se přinutím překročit práh.

Tohle shledání sis léta představovala, uklidňuju se.

Bude to v pořádku.

Kapitola 3

NIKDY JSEM VE STAROSTOVĚ domě nebyla, což je divná představa, vzhledem k tomu, kolikrát byl on ve mně.

Očima tčkám po všem okolo, prohlížím si jemné porcelánové vázy plné zvadlých květů i lustry z broušeného skla. V obývacím pokoji visí obrovský obraz Antonia a jeho rodiny. Zjevně vznikl už před několika lety, protože jeho děti jsou na něm mladší.

Přímou pod obrazem sedí Jezdec s kosou na klíně.

Zatají se mi dech. Znovu se mi naskytne pohled na něj, na jeho vlnité vlasy a třpytivě zelené oči. Vypadá jako vytesaný z kamene, vzdálený a nedotknutelný.

Snažím se tu zatvrzelost přehlušit úplně první vzpomínkou, kterou na něj mám.

Změř krve a šlach tvořící jeho hrdlo. Tvář a hlavu má pokrytou blátem a krví, špinavé vlasy se mu lepí k obličejí –

„Co to tu máme?“ zazní jeho hlas, vláčný jako medové víno, a vrátí mě do přítomnosti.

Zírám, zírám a zírám. Můj ostrý jazyk mě výjimečně nechá na holičkách.

Ani já, ani Elvita nepromluvíme. Hlad po mně pomalu přejede pohledem. Když se dostane k mým očím, na okamžik se zastaví, ale nezahlednu v něm žádné poznání.

Nezahlednu v něm žádné poznání.

Léta se ve mně hromadila vina a stud, a on mě ani nepozná.

Snažím se skrýt zdrcující zklamání, které cítím. Ani jednou za posledních pět let, co pracuju pro Elvitu, jsem se nezminila,

že jsme se já a Žnec už setkali. S tímhle jejím hloupým plánem jsem souhlasila jen proto, že jsem měla s Jezdcem nevyřízené účty.

Bohužel celá záležitost závisela na tom, jestli si na mě Hlad vzpomene.

Elvita vykročí vpřed. „Přinesla jsem ti dárek,“ řekne madam sladce.

Jezdec na nás znuděně upře zrak. „A kde je? Máš prázdné ruce.“

Elvita se na mě podívá. Je to pobídka, abych promluvila. Za normálních okolností mám slušnou dávku sebevědomí, a co mi chybí na sebedůvěře, doháním přetvářkou. Ale teď bych se nejradši propadla do země.

Vzpomínáš si na mě?

Otázka mě pálí na jazyku. My dva jsme jako nedokončený rozhovor, který visí ve vzduchu.

„Já jsem ten dar,“ řeknu místo toho a vrátím se k plánu B.

„Ty?“ Zvedne obočí a ústa se mu posměšně zvlíní. Znovu mě přelétne pohledem. „Co bych tak od tebe *mohl* chtít?“

„Možná bych mohla zahřát to tvoje chladné, studené srdce.“ Tady je moje prořízlá pusa.

Žnec teď vypadá napůl zaujatě. Zvedne kosu a vstane.

Přistoupí ke mně, podpatky jeho bot zacvakají o podlahu. „Co *jsi* vůbec zač pod nánosem všech těch líčidel?“ řekne. „Kráva? Prase?“

Cítím, jak mi hoří tváře. Už je to dlouho, co jsem pocítila, jak pálí ponížení. Najednou si uvědomím, kolik dalších lidí je v místnosti – nejen Hlad a Elvita, ale i půl tuctu strážných – a všichni jsou svědky mého zostuzení.

„Myslela sis, že budu chtít tvé tělo? To je ono?“ vysmívá se mi a v jeho hlase zní krutost.

Ano. Přesně to jsem si myslela.

„Ty ubožačko,“ pokračuje Hlad a nakloní se ke mně. „Copak *jsi* o mně nic neslyšela? Nestojím o tvoje hnijící maso.“

Jeho oči zatěkájí mezi mnou a Elvitou. „Vy dvě byste udělaly líp, kdybyste se nesnažily upoutat mou pozornost.“

Náhle ucítím změnu energie v místnosti a vzpomenu si, jak odtud před necelou hodinou stráže vyvlekly starostovu rodinu. A když o tom teď přemýšlím, se znepokojením si uvědomím, že ačkoli dary a obětiny lemuují nedalekou zeď, lidé, kteří je přinesli, nápadně chybí.

Pustily jsme se do nebezpečných vod.

Elvita vedle mě se tváří neohroženě. „Už jsi někdy spal se smrtelníci?“ zeptá se, obchodnice každým coulem.

Jezdcův pohled se přesune k ní a prohnane se usměje, jako by ho dnes poprvé něco pobavilo. V životě jsem však neviděla podobně chladné oči. Sex a lidské tělo se zdají být tím *posledním*, na co myslí.

„A co když ano? Vážně si myslíš, že pár přírazů do tohohle pytle vnitřností něco změní?“

Zvednu obočí. Jsem zvyklá na vulgární a ponižující komentáře; ale nejsem zvyklá na... ani nevím, co to bylo za urážku.

Pytel vnitřností? Jako vážně? Víím, že vypadám dobře.

„Zjevně jsi ještě nebyl v žádné z *mých* žen,“ pokračuje Elvita a drží se toho idiotského plánu.

„*Tvých* žen?“ Jezdcova pozornost se vrací ke mně.

Zatnu zuby a setkám se s jeho pohledem.

Poznává mě? Uvědomuje si to?

Jeho znepokojivé zelené oči si mě prohlízejí, vychytralé a lstivé. Není v nich však ani náznak, že by si vzpomněl. Pokud si mě pamatuje, nedává to najevo.

„Musí to být hrozný pocit,“ řekne Hlad, „když tě někdo vlastní a využívá jako majetek.“

Otevřu ústa, abych mu řekla, že je na omylu, nebo abych ho poslala do hajzlu, nebo abych mu řekla, že kdybych s ním mohla být chvíli sama, možná bych mu osvěžila paměť. Možná bych pak mohla dotáhnout do konce tu starou záležitost mezi námi. Pokud jde o něj, moje naděje a nenávist nejsou dnešní.

Jako by Jezdec na vteřinu zaváhal. Myslím, že něco vycítil... Ale pak jeho výraz ztvrdne.

Naposledy přejede pohledem po našich tvářích, pak hvízdne a pokyne mužům poblíž.

„Zbavte se jich spolu s ostatními.“

TOHLE BYLA CHYBA.

Je mi to jasné ve chvíli, když mě a Elvitu Jezdci muži hrubě popadnou a táhnou nás pryč.

„Sundejte ze mě ty pracky!“ vykřikne madam.

Muži ji ignorují.

I já se bráním jejich sevření. Obrátím se k Jezdci, který se opět usazuje na plyšové křeslo, na němž jsme ho našly, a kosu si znovu položí přes klín.

A pak se mi konečně podaří najít slova. „Copak si mě nepamatuješ?“

Ale Hlad si nás už nevšímá – směšné děvky a její zoufalé majitelky. Pohled už upírá ke vchodovým dveřím, kudy bude vcházet další prosebník.

„Zachránila jsem tě!“ vykřiknu na něj, zatímco mě stejně jako Elvitu vlečou pryč – ke dveřím, které vedou do zadní části starostova sídla.

Hlad se na mě ani nepodívá. Předpokládala jsem, že mě vyslechne, když zmíním tohle téma. Nenapadlo mě, že mě nepozná, natož že nebude ani ochotný poslouchat.

Stará bolest a hněv vyplouvají na povrch. Kdyby nebylo mě, nikdo z nás by tu teď nebyl.

„Nikdo jiný ti nepomohl!“ křičím. Zakopnu o práh, když mě jeden z jeho strážců vyveče z místnosti. „Nikdo jiný než já. Byl jsi zraněný a...“ Dveře se zabouchnou.

Propásla jsem svou šanci.

Ještě pořád zírám na zavřené dveře, když zaslechnu Elvitin ostrý nádech. Pak...

„Ježíšikriste.“ Její hlas je pronikavý, až příliš vysoký.

Odtrhnu pohled od dveří a otočím se k místu, kde...

Svatá matko boží.

Před námi zeje v zemi obrovská jáma s hladkými strmými stěnami. Antonio se kdysi, před měsíci a měsíci, zmínil, že se chystá pro své dcery postavit bazén. Vzpomínám si na ten rozhovor jen proto, že bazén mi připadal jako zbytečná noční můra, kterou je třeba akorát pořád dokola čistit a udržovat.

Bohatí lidé a jejich hračky.

Ted'... ted' se dívám na počáteční fázi stavby toho bazénu. Jenže na kamenné dlažbě kolem jsou cákance krve a uvnitř výkopu...

Můj mozek nejdřív nechce pochopit, co vidím. Podivně ohnuté končetiny, krví zbrocená těla, skelné oči. V té jámě leží přes tucet lidí.

Bože můj. Ne, prosím, ne.

Zvedá se mi žaludek a začínám se ze všech sil vzpírat.

Nepřežila jsem tak dlouho, abych skončila takhle.

Elvita kleje a pere se se svými vězniteli jako divoká kočka.

Jeden ze strážců, kteří Elvitu drží, ji náhle pustí a mně na okamžik připadá, že se jí skutečně podařilo částečně osvobodit. Pak ale muž vytáhne z pouzdra na boku dýku.

„Prosím,“ zaječí Elvita. „Udělám cokoli...“

Než vůbec stihne dokončit prosby o život, vrazí jí muž dýku do břicha až po rukojeť a bodá ji znovu a znovu. S očima upřenými na stříkající krev začnu ječet a škubu sebou v sevření mužů, kteří mě drží, připadám si jako ryba na háčku...

Zabijí ji. Přímo přede mnou. Křičím a křičím a ona krvácí.

V tu chvíli mi do těla vnikne nůž – zatímco se stále dívám, jak moje kamarádka umírá. Můj křik na okamžik utichne, bodnutí mě zaskočí. Ale pak si prudce a jasně uvědomím, že je to moje tělo, do kterého muži znovu a znovu bodají.

Bolestí nemůžu popadnout dech. Podlamují se mi nohy a po těle mi stéká teplá tekutina.

Kurva, to *bolí*. Hůř než cokoli, co jsem kdy cítila. Chce se mi křičet, ale agónie mi svírá průdušnici.

Nakonec v rukách mužů ochabnu. Chytnou mě za ruce a za nohy a zvednou ze země. Svět se nakloní a mně se konečně podaří vydat tiché, zmučené zasténání, když se mé tělo zhoupne dopředu a dozadu, dopředu a dozadu.

„*Raz... dva... tři.*“

Pustí mě a já se na vteřinu ocitnu ve stavu beztlíže.

A pak dopadnu na dno jámy.

Myslím, že omdlím bolestí, ale nejsem si jistá. Pomalu sklouzávám do agónie a deliria. Jsem příliš slabá na to, abych se soustředila na cokoli jiného, jinak bych si možná všimla zvláštního odstínu oblohy nad sebou nebo mrtvých těl kolem mě. Možná bych se dokonce pokusila soustředit na svůj smutný, krátký život nebo na to, že se třeba konečně shledám se svou rodinou.

Ale bolest přehlušuje moje myšlenky a jediné, čeho si kromě ní skutečně všímám, je zima, která mě roztřeše, a jak těžko se mi dýchá.

Moje mysl odplouvá a oči se mi zavírají.

Tohle je konec.

Cítím, jak se mi chlad vkrádá do kostí. To je okamžik, kdy se lidé obvykle vzchopí a bojují o život.

Já to neudělám.

Vyjdu vstříc smrti.